

عنوان مقاله:

آثار ابطال رای داور بر شرط داوری

محل انتشار:

فصلنامه دیدگاه های حقوق قضائی، دوره 27، شماره 99 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهدی معینی فر - دانشگاه آزاد اسلامی واحد ساری

احمد امیر معزی - موسسه آموزش عالی ادیب مازندران، ساری

عبدالحمید مرتضوی - دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری

خلاصه مقاله:

تبصره ماده ۴۹۱ ق.آ.د.م که به صورت مطلق، متداعیین را پس از ابطال رای داوری به دادگاه دلالت می کند، ظهور در زوال شرط داوری دارد بدون آنکه میان جهات ابطال تفکیکی قائل شود. اما تفسیر منطقی، حکم را منصرف به مواردی می سازد که ابطال رای داور با انحلال شرط داوری ملازمه داشته باشد. بطلان قرارداد داوری و انقضای مدت آن از جهاتی است که با قاعده مقرر در تبصره ماده ۴۹۱ منطبق می باشد، ولی در سایر فروض باید میان داوری مطلق از مقید تمیز داد. شرط داوری مقید به داوران معین، با صدور رای داوری به پایان می رسد، زیرا موضوع تعهد از سوی داور اجرا شده و قید مباشرت، توسعه اجرای داوری توسط اشخاص دیگر را بر نمی تابد. در داوری مطلق، مکانیزم داوری برای طرفین مطلوبیت دارد و نه شخص داور، ازاین رو ابطال رای داوری، موافقت نامه را متاثر نساخته و احترام به آزادی اراده (Party autonomy) به عنوان مهم ترین اصل داوری اقتضا دارد تا همچنان به شرط داوری رجوع شود و داوری با اشخاص دیگر ادامه یابد.

کلمات کلیدی:

ابطال رای داور، ماهیت دعوی، داوری مقید، داوری مطلق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1674908>

